

SPOMINI

na prvo vlečnico

Pred približno petdesetimi leti smo se otroci zelo radi smučali – pa še kako radi. Kar pred hišo smo stopili, in že smo bili na našem „smučišču“.

Smučišče seveda ni bilo pripravljeno s sodobnim teptalnikom, temveč smo ga kar sami obdelali z mučno hojo gor in dol. Tudi naša oprema je bila zelo zelo skromna. Lesene smuči so bile brez varnostnih vezi, smučarski čevlji si tega imena sploh niso zaslužili, palice pa je oče sam pripravil iz leskovja. Vseeno pa je bilo veselje veliko, posebej še ob nedeljah, ko se nas je zbral kar cel kup otrok in tudi odraslih.

Neko nedeljo nas je zelo presenetil stric Nantl. Bil je dober smučar, samo pešhoje ni maral. Zato je med tednom tuhtal in tuhtal in končno izumil preprost stroj, ki bi nas vlekel po strmih hribu navzgor. Kakšno veselje smo imeli z njim! Čeprav smo se večkrat prekucnili, ko se je žica zapletla, je bilo navdušenje brezmejno.

Ta naša „vlečnica“ je bila pravzaprav zelo enostavna naprava. Na stričevi domačiji so namreč za spravljanje sena in drv uporabljali vitel z dolgo jekleno žico. Zakaj bi ga ne uporabil tudi za naše smučarske potrebe, si je mislil stric. To svojo misel je uresničil s tem, da je vitel uporabil kot dobro delujočo vlečnico.

Žico je podaljšal, na obeh koncih pritržil lesena droga in naprava je bila gotova.

Zdaj smo potrebovali samo še koga, ki bi opravljal službo strojevodje, saj se je hotel tudi stric smučati. Na srečo se je hitro našel nekdo – moj oče namreč. Tako smo se ves popoldan presrečni smučali in se veselili vlečnice, ki jo je izumil naš stric Nantl.

